

Mensachtige robots komen naar Keila's zwevende eiland, ze bedreigen haar hond en slapen in haar bed. Keila probeert ze weg te krijgen. Een barre tocht volgt. Met gekleurde illustraties. Voorlezen vanaf ca. 7 jaar, zelf lezen vanaf ca. 9 jaar.

Fragment uit het eerste hoofdstuk:

In de duinen was het donker. De maan verdween achter een wolk. Het suizen van de wind was het enige geluid. Keila probeerde stevig door te lopen. Blick bleef telkens stilstaan om te snuffelen.

‘Kom, we moeten in beweging blijven,’ zei Keila.

Toen het pad ophield liepen ze over het strand naar de bevroren zee. Je kon de golven nog zien. Een stilgezet moment in de tijd. Oma zei dat ze zich niet kon herinneren dat het water ooit eerder bevroren was. Keila hield haar pols op en maakte een paar foto's. Niet dat je veel zag. Ze kon het beter overdag doen. Ze stapte op het ijs en trok Blick mee. De maan kwam tevoorschijn en wierp zachte schaduwen op het ijs.

‘We gaan niet ver, hoor. De zee houdt daar ergens op.’ Ze wees in de verte.

Natuurlijk wist ze dat er verderop lucht was, de zee was een smalle strook aan de zijkant van het eiland. In de zomer had ze er gezwommen met Jon en Kars, de stroming duwde hen terug naar het eiland.

Blick bibberde. Keila tilde hem op en duwde hem tegen zich aan. ‘We gaan terug, mijn voeten zijn ook koud.’

Op dat moment klonk gepiep vanuit de duinen. Luid. Paniekerig. Blick werd er direct stil van. Het klonk als doodsangst. Keila rende erheen, na een paar meter zette ze Blick op de grond en liet de riem los. Hij dribbelde achter haar aan. Het gepiep werd harder en harder. Er zat een schim bij de duinrand. Een mager figuur met overdreven lange armen en benen, zijn huid de kleur van het donkere zand. Hij zat gehurkt en leek op een mens, maar ergens toch ook niet. Een reptiel of een kale aap. In zijn wijdgeopende bek hield hij een konijn. Het arme beestje trappelde met zijn achterpoten.